

SAN JOSE TRIP, ĐÁM CƯỚI CON NGỌC SƯƠNG

July- 2009

Sáng nay như thường lệ triệu chứng của tuổi già ngủ không yên giấc, đang ngủ thì tôi tỉnh giấc. Con số màu đỏ của chiếc đồng hồ chiếu trên trần nhà chỉ mới là 4:35 sáng. Không cần biết đêm đêm hôm trước có màn ân ái nồng nàn với vợ hay không, cơ thể tôi lúc nào cũng thức dậy vào sáng sớm cho dù đầu óc có thèm ngủ lại đến đâu đi nữa. Nhưng ngược lại với bao nhiêu những buổi sáng khác, sáng nay không phải là thường lệ: Loan và tôi phải lái xe lên San Jose dự đám cưới con trai của Ngọc Sương vào tối ngày mai, Thứ Bảy the Fourth of July.

Tối hôm qua tôi đã chuẩn bị mang hết đồ đạc vào xe nên sáng nay chỉ cần sau khi dậy nướng ổ bánh mì là lái xe khởi hành. Lần này thay vì dùng freeway số 5 ngắn nhất với cảnh trí khô cằn như sa mạc với núi vàng khè cỏ khô cháy, tôi chọn freeway số 101 và highway 1 chạy dọc theo bờ biển, xa hơn khoảng 40 miles. Vừa lái xe ngắm biển và vừa được ăn một ổ bánh mì thịt nguội Việt Nam thì có chết cũng miễn nguyện nên chiều hôm qua trên đường đi làm về tôi đã ghé qua một tiệm bánh mì Việt Nam ở Woodland Hills mua ba ổ bánh mì để dành hôm nay ăn sáng. Woodland Hills cách nhà tôi 20 phút lái xe, cách nhà của bố mẹ Michael Jackson ở Encino, nơi anh ta sinh, chỉ có 15 phút. Bánh mì thịt Việt Nam thật là ngon. Nếu Michael Jackson mỗi ngày ra đây mua một ổ bánh mì ăn thay vì dùng bao nhiêu loại thuốc độc hại thì làm gì mà đã chết khi mới bằng tuổi tôi.

Vợ chồng anh Anh ở gần Almaden Country Club, phía Nam San Jose hẹn gặp chúng tôi ở nhà anh ấy 12 giờ ăn trưa. Tôi ước lượng đi dùng đỉnh ngắm mây ngắm biển cũng mất ít nhất là 6 tiếng đồng hồ nên 5 giờ rưỡi sáng chúng tôi lái xe rời nhà. Sáng quá sớm nên ít xe cộ, trời lạnh lạnh nhiều nơi vẫn còn sương mù bao phủ. Freeway chạy dọc theo biển từ nhà tôi đến San Jose có hai đoạn chính yếu: từ Ventura đến Santa Barbara, 30 phút lái xe, freeway cao độ bằng bãi cát biển, và từ San Simeon, Hearst Castle đến Camel, xe chạy đèo núi lên cao xuống thấp khoảng hai trăm thước, bên trái vực thẳm là biển. Tôi ngừng ở Rugged Point, nơi có khách

sạn và hàng quán. Trời lạnh mưa một ly cà phê ra ngồi trên băng ghế, chung quanh là cây cỏ hoa lá nở sum xoe đủ màu sắc, ngắm sườn đá núi cây cối nhấp nhô, bên dưới vực thẳm là biển cả với sóng biển đánh vào bờ tạo nên những dải trắng nhấp nhô thì thật là thích thú. Hơn thế nữa, tôi vui mừng còn hơn trúng số lô độc đắc khi cuối cùng ngừng lại ở nơi có restroom sau hơn hai giờ chịu trận ngồi trên xe đĩnh chỉ cho cơ thể án binh bất động, nội bất xuất ngoại bất nhập.

Lần cuối cùng đi San Jose mà tôi dùng Highway 1 dọc theo bờ biển đi San Jose cũng đã khá lâu, có lẽ khoảng hơn mười năm trước. Vì thế tôi ước lượng sai lầm, mất thời gian nhiều hơn tôi dự liệu. Đoạn đường gần Big Sur đến Carmel vận tốc tối đa chỉ còn 45 miles, ngoằn ngoèo như con rắn, phần đông không được phép qua mặt nên tôi đến nhà anh Anh Anh và chị Giao trễ hơn 30 phút. Đến nhà anh chị ăn thì lúc nào cũng phải ít nhất là ba món. Lần này cũng chẳng ngoại lệ, với món bún bò Huế ngon tuyệt do chính thức người Huế chị Giao nấu. Anh Chị Giao đều nổi tiếng là kỹ sư nông nghiệp, nhà anh chị hoa nở còn hơn ngày Prince Charles đi lấy vợ. Chị Giao nấu ăn ngon thì đã đành, anh Anh là người mà trai tráng sĩ nông công thương An Nam Mít phải khâm phục: vừa có kiến thức uyên bác, vừa có tài nấu ăn đủ thứ món Việt Nam, từ món cơm Âm Phủ đến chè thịt kho nước dừa. Anh Hân và chị Châu thì sinh ra đời dưới ngôi sao xấu như chúng tôi, không có tài nấu ăn mà chỉ có tài nếm và phê bình thức ăn người khác nấu. Không, ngôi sao tốt mới phải, không biết hay không thích nấu ăn thì khỏi phải mệt nhọc lăn xả vào bếp.

Khoảng gần hai năm nay, lần nào lên San Jose chúng tôi cũng ở Hotel Saratoga Thúy Loan một đêm, và một đêm thì ở nhà em gái Cẩm Loan ở Fremont. Nhưng khác với Hotel Fort Erie ở Niagara Falls của Cô Hai Sen, nơi chúng tôi luôn được ở phòng thượng hạng mát lạnh dưới basement để dễ bề hành động, ở hotel Saratoga chúng tôi không được đối đãi sang trọng (nếu không muốn nói là bạc đãi), có lẽ vì không đến thăm viếng thường xuyên. Mặc dù đã đặt cọc phòng hơn mười năm trước, khi chúng tôi đến thì Thúy Loan xin lỗi là hai phòng trống đã có vợ chồng anh Nguyên và Tường Khanh và em gái Tường Khanh trấn đóng. Vợ chồng chúng tôi một lần nữa phải ngủ trên sàn gỗ ngoài phòng khách. Thu Hương và anh Quỳnh từ Texas đến cũng ngủ ngoài phòng khách với chúng tôi, nhưng rõ ràng chủ Hotel cho thấy sự thiên vị vì Thu Hương là bạn thân: Anh Quỳnh và Thu Hương được chăn bông khổ Queen size lót lưng, trong khi hai vợ chồng tôi chỉ được khổ Twin size, chỉ vừa đủ cho vợ tôi nằm, còn tôi thì nằm đất. Có lẽ Ngọc Sương đã lo sợ cho khách sạn Saratoga không cho tôi ăn nên ban trưa đã ghé đến đem cho chúng tôi bánh ướt, một nghĩa cử cao đẹp mà tôi thật tình tỏ quốc tri ơn. Buổi tối hôm đó nằm nói chuyện cười long trời lở đất đến một giờ rưỡi sáng. Thu Hương có một đặc điểm là lúc nào cũng cười được, và không cười nhỏ mà lại cười to. Khi Thu Hương cười,

nếu chỉ nghe mà không thấy, người ngoài không thể nào đoán được Thu Hương đang dự đám cưới hay đám ma.

Trưa Thứ Bảy chúng tôi qua nhà em gái Ngọc Sương dự buổi ăn thân mật giữa nhà gái và nhà trai Nhà gái nghĩ chúng tôi là người của nhà trai. Nhà trai thì nghĩ chúng tôi là người của nhà gái, thành ra chúng tôi tha hồ ăn uống no nê mà không phải tốn tiền đi ăn trưa. Gần tan cuộc thì Ngọc Sương giới thiệu ông quay phim đám cưới với tôi, nói là cũng sẽ đi dự buổi reunion của trường Phan Thanh Giản ba tuần tới. Ông này đến bàn chúng tôi ngồi hàn huyên tâm sự và sau đó đưa cho mỗi người ở bàn hai cái thiệp business: dịch vụ quay phim và nhà may do em gái ông ta làm chủ. Có một điều ngạc nhiên là chỉ riêng Thúy Loan thì ông ta đưa thêm một cái thiệp với tên và cả hình ông ta nữa (hai cái card kia không có hình), làm cả bàn sau này xì xào bàn tán là ông ta định của gái đẹp Thúy Loan.

Buổi tối cả bọn đến nhà hàng ăn đám cưới. Gặp thêm vài cặp vợ chồng Regina Pacis như Kim Oanh, Sarah. Ngọc Sương hôm nay từ sáng đến chiều đẹp lộng lẫy hẳn ra, nhất là trong cái áo Cleopatra mà Thu Hương mua tặng đem theo từ Texas. Cái áo dài chỉ cần cắt đi năm inch thế mà cả đám ở nhà Thúy Loan bàn tán kế hoạch cắt như thế nào loạn xạ cả lên còn hơn là kế hoạch Chiêu Quân cống Hồ. Ai cũng là Supervisor nhưng không dám cắt may, chỉ có anh Nguyễn là thí mạng cùi chạy đường chỉ may sau khi cắt.

10 giờ rưỡi tàn tiệc cưới, tôi lái xe về nhà em gái Loan ở Fremont. 12 giờ sau khi tắm xong, tôi lên giường ngủ một mạch cho đến 6 giờ sáng. Dậy dọn dẹp cho đến gần 9 giờ thì lái xe trở về nhà. Năm ngoái Hiền có con trai làm đám cưới ở Toronto. Năm nay thì có con Ngọc Sương ở San Jose. Ngọc Sương chỉ có mỗi một con trai. Chúng tôi có đến bốn đứa con! Nghĩ đến chuyện đám cưới con cái mà tôi rùng mình. Ngày xưa chỉ có bốn lần huy hoàng làm chi mà bây giờ ân hận cả trăm năm.....

Nguyễn Tài Ngọc

Big Sur

Ragged Point

Ragged Point

Yummy! Nhà anh Anh chị Giao

Cùng anh chị Hân – Châu, anh chị Anh - Giao

Thúy Loan

Whole Gang